

Sygn. akt III PK 4/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa S.S.M.

przeciwko Szkole [...] w P.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 30 czerwca 2016 r. oddalił apelację skarżącej powódki S.S.M. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z 29 września 2015 r., którym oddalono jej powództwo o uznanie za bezskuteczne i niezgodne prawem wypowiedzenie dokonane przez pozwaną szkołę oraz o przywrócenie do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku nauczyciela.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na:

I. istotne zagadnienia prawne, sformułowane następująco:

1) „Zachodzi konieczność odpowiedzi na zagadnienie prawne czy nie proponowanie nauczycielowi mianowanemu z chwilą cofnięcia przez Kurię misji kanonicznej do nauki religii innych istniejących w szkole godzin nauczania stanowi naruszenie przez Dyrektora szkoły zasad zatrudniania nauczyciela

mianowanego?”;

2) „Zachodzi konieczność odpowiedzi na zagadnienie prawne czy pominięcie przy wypowiedzeniu umowy, okoliczności iż pracownik – nauczyciel mianowany, któremu kuria cofnęła misję kanoniczną do nauczania religii jest osobą podlegającą ochronie związkowej jest działaniem naruszającym zasady zwalniania i uzasadniającym roszczenie przywrócenia do pracy?”;

3) „Czy w sytuacji złożenia przez powódkę powództwa o przywrócenie do pracy z wnioskiem o przywrócenie do pracy rozpatrzenie przez Sąd jedynie wniosku o przywrócenie do wniesienia powództwa bez odniesienia się do merytorycznych zarzutów powództwa stanowi naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. jako nie rozpoznanie istoty sprawy?”;

II. potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie z uwagi na różnorodność orzeczeń wydawanych na gruncie art. 265 § 1 k.p. zachodzi konieczność usunięcia rozbieżności spowodowanych odmienną wykładnią tegoż artykułu w zakresie interpretacji pojęcia uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniających przywrócenie oraz pojęcia „ustania przyczyny uchybienia terminu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Chodzi o wadliwość metodyczne i merytoryczne.

Pierwsza wynika z tego, że skarżąca nie odwołuje się do ostatniej podstawy przedsądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z treści wniosku wynika, iż podstawy wniosku to przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., czyli istotne zagadnienie prawne i potrzeba wykładni przepisu.

Zachodzi zasadnicza różnica między tymi podstawami, a podkreśla się to z tej przyczyny, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi skupia się na zastosowaniu prawa w indywidualnej sprawie skarżącej powódki, co nie jest

właściwe i wystarczające dla podstaw przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Otóż przedmiotem zainteresowania tych dwóch podstaw przedsądu są problemy prawne o znaczeniu uniwersalnym, a nie analiza i ocena zastosowania prawa w konkretnej (indywidualnej) sprawie skarżącej, gdyż to właściwe jest podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżąca nie odwołuje się.

Stwierdza się więc dysonans między podstawami wniosku a jego uzasadnieniem.

Brak jest argumentacji prawnej, opartej na analizie prawa, orzecznictwa a nawet doktryny, która uzasadniałaby sformułowane zagadnienia prawne. Istotne zagadnienie prawne musi mieć też taką rangę, czyli nie może być redukowane do zwykłej wykładni i stosowania prawa. Zagadnienie prawne powinno być też kompletne, czego brak w pierwszym i drugim zagadnieniu, jako że trudno stwierdzić zagadnienie prawne bez osadzenia go w regulacji prawnej.

Wykracza to ponad potrzebę argumentacji, gdyż w pierwszej kolejności należy postawić pytanie czy sformułowane istotne zagadnienia prawne występują w sprawie (warunek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Odpowiedź jest negatywna.

Rzecz w tym, że zagadnienia rozmiągają się z przedmiotem rozpoznania sprawy. Powództwo zostało oddalone ze względu na wniesienie odwołania po terminie (art. 264 i 265 k.p.c.). Rozstrzygnięcie sprawy nie obejmowało badania naruszenia przepisów dotyczących zatrudnienia pracowniczego powódki. W takiej sytuacji nieuprawnione – bo nie objęte przedmiotem rozstrzygania – są zagadnienia (pytania) pierwsze i drugie.

Nawet gdyby próbować uznać zagadnienia za istotne zagadnienia prawne, to art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wyklucza ich rozstrzyganie, bo nie występują w sprawie.

W sprawie nie badano kwestii czy niezaproponowanie nauczycielowi innych godzin nauczania stanowi naruszenie zasad zatrudniania nauczyciela mianowanego (pierwsze zagadnienie) ani ochrony związkowej (drugie zagadnienie).

Z kolei trzecie zagadnienie wskazuje już podstawę prawną, czyli art. 386 § 4 k.p.c. Nie jest jednak uprawniona, gdyż Sąd nie stosował tego przepisu. Wszak

apelacja została oddalona, czyli zastosowanie miał art. 385 k.p.c. Natomiast art. 386 § 4 k.p.c. ma zastosowanie w innej sytuacji. Wówczas skarga kasacyjna nie mogłaby zostać wniesiona. W przypadku zastosowania art. 386 § 4 k.p.c. możliwe byłoby wniesienie zażalenia z art. 394¹ § 1¹ k.p.c., co nie dotyczy tej sprawy.

Nie spełnia się także podstawa przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wówczas w centrum uwagi jest przepis prawny ze względu na potrzebę jego wykładni wynikającą z poważnych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wniosek jedynie hasłowo odwołuje się do tej podstawy przysądu, gdyż w uzasadnieniu nie wskazuje rozbieżnego orzecznictwa sądów na tle wykładni art. 265 § 1 k.p. Nie wykazuje też poważnych wątpliwości w wykładni. Regulacja ta nie jest nowa i ma już swoje orzecznictwo oraz opracowania.

Z tych motywów, z braku zasadnej podstawy przysądu, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).